

under et af Departementerne under Finansernes Centralbestyrelse.

Ved Lov af 9. April 1851, § 37, kom Invalidebestyrelsen til at bestaa af 4 Medlemmer foruden Direktøren og Lægen, der alle var stemmeberettigede, og ved Lov af 20. November 1876 kom Bestyrelsen til at bestaa af Direktøren og 2 Medlemmer, nemlig en Repræsentant for Krigsministeriet og en for Marineministeriet, med Bistand af Lægen, der ikke blev stemmeberettiget, idet de 2 tidligere Medlemmer, der var Repræsentanter for Centralkomiteen, bortfaldt, da Centralkomiteen ved Lovens § 24 fik tilbageleveret de af den i 1851 til Invalidebestyrelsen afleverede, til Invalidere og de faldnes Enker ved frivillige Bidrag fra Befolkningen indsamlede Midler. Heraf fremgaar, at det hidtil har været anset som en uomgængelig Nødvendighed, at de *ordinære* Invalideforsørgelser blev underkastede et Skøn af flere, og at man ikke har fundet det formaalstjenligt at overdrage Afgørelsen af saadanne Skønsager til Enkeltmands Skøn, navnlig ikke hvor denne er Embedsmand, der ved Avancement eller andre Omstændigheder hurtig kan forflyttes og afløses af en anden med et fra den afgaaedes vidt forskelligt Syn paa Afgørelsen af Invalidesager, hvad enten det er de *ordinære* eller de *ekstraordinære*, medens den Stabilitet og Kontinuitet, der udvikler sig i en af flere Medlemmer bestaaende Bestyrelse, ikke kan røkkes derved, at et af Medlemmerne skifter eller udtræder, men fortsættes til Bedste for Sagernes ensartede Afgørelse. En saadan Tanke maa vel nok antages at ligge til Grund for de fleste Kommissioners Oprettelse, som f. Eks. Arbejderforsikringsraadet, Sundhedsraadet, Centralkomiteen m. fl., hvor Sagernes Afgørelse beror paa et flersidigt Skøn.

Det skal dertil anføres, at har Lovgivningsmagten i sin Tid af velforstaaet Interesse for Invaliderne bestemt at henlægge de almindelige Invalidesager til Afgørelse af Invalidebestyrelsen og givet den Bemyndigelse til at bevilge disse, der nu benævnes som de *ordinære Invalideforsør-*

gørelser, synes der ikke at kunne være nogen Grund til ikke ogsaa at overdrage Invalidebestyrelsen den endelige Afgørelse af de *ekstraordinære* Invalideforsørgelser, hvor Adkomsten er saa let at begrunde, og hvor Krav paa saadanne ikke kunne gøres til Genstand for Domstolens Afgørelse.

Den Ulempe, som i Finansministeriets Forslag siges at ligge i en Deling af Invalidesagerne i dem, Bestyrelsen afgør („de ordinære“), og dem, Finansministeriet afgør („de ekstraordinære“), vil derved være fjernet og en betrygget ensartet Afgørelse i de to Slags Sager være etableret.

For saa vidt Invalidebestyrelsen har fundet Anledning til at afslaa et Andragende om Invalideforsørgelse, hvad enten det er en ordinær eller ekstraordinær Forsørgelse, vil det ogsaa være af Betydning, at vedkommende Andrager kan faa sin Sag forelagt Finansministeriet, medens en saadan Appel er udelukket, naar Invalidesager kun behandles i Pensionskontoret. Saadanne Tilfælde ville naturligvis efter den i Ændringsforslaget foreslaaede Ordning kun sjældent indtræffe, men vil dog tænkes at kunne forekomme, naar vedkommende Ansøger indgiver Ansøgning til Rigsdagen for at blive kendt berettiget til en ansøgt Invalideforsørgelse.

Endvidere skal anføres, at Invalidebestyrelsens Arbejdsomraade ikke ved denne Ordning vil blive forøget, medens Finansministeriets Pensionskontor vil blive lettet for den til ca. 300 pCt, takserede Arbejdsforøgelse og derved sat i Stand til at benytte denne frigivne Arbejdstid til de andre i Kontoret til Behandling indkommende Sager og derved bespare Tilgang af forøget Kontormedhjælp.

Det er i Motiverne til Finansministeriets Lovforslag, Side 3, 2den Spalte, udtalt om Pensionsvæsenet, at paa dette Omraade vil en ensartet Behandling være af stor Betydning. Hertil maa man fuldt ud kunne slutte sig, og der synes intet til Hinder for, at Pensionskontoret overtager til Behandling alle de tidligere af Bestyrelsen afgjorte Sager om Pension eller Understøttelse til de militære Underklasser